

ske offentliggørelse i en eller anden form, når offentlige midler er involveret.

Tidspunktet for offentliggørelsen må imidlertid bero på en vurdering af det konkrete samarbejdsforhold, hvor gensidig respekt for samarbejdspartnerens interesser er naturlig og nødvendig. I valget af tidspunktet skal f.eks. indgå overvejelser om muligheden for at søge patent eller gennemføre kontrolforsøg, hvis forskningens resultater er behæftet med usikkerhed.

Hvor virksomheder helt eller delvist finansierer forskning på et universitet, er det afgørende, at der på forhånd er indgået en aftale, som kontraktligt regulerer parternes rettigheder og forpligtelser i forbindelse med offentliggørelse. Retten til at indgå sådanne aftaler ligger hos institutionens ledelse.

En arbejdsgruppe med sekretariat i Forskningsministeriet har august 2000 udgivet en manual for god praksis ved samfinansierede forskningsprojekter. Efterfølgende har Rigsrevisionen konstateret, at de eksisterende regler på området er tilstrækkelige, men at der savnes en vejledning i, hvorledes reglerne anvendes i det praktiske arbejde med samarbejdsaftaler og kontrakter. På denne baggrund er min kollega, undervisningsministeren, på vej med en vejledning, som ventes udsendt i den nærmeste fremtid.

Det er min opfattelse, at der hermed er tilvejebragt de fornødne redskaber til brug for en professionalisering af området, og at det nu primært gælder om, at parterne gør sig fortrolige med at benytte sig af disse redskaber.

Spm. nr. S 3048

Til IT- og forskningsministeren (21/6 01) af:

Søren Kolstrup (EL):

»Vil ministeren på baggrund af Novosagen (jf. Magisterbladets artikel »Nyt slagsmål mellem forskere og industri« den 21. juni 2001) overveje, om Udvalget for Videnskabelig Uredelighed bør tildeles en juridisk bindende kompetence med henblik på at styrke offentligt ansattes position, når disse indgår aftaler med private firmaer?«

Svar (29/6 01)

IT- og forskningsministeren (Birte Weiss): Samarbejde mellem offentligt ansatte forskere og private firmaer er en problemstilling, som mine embedsmænd har arbejdet med de sidste par år. Herunder har en arbejdsgruppe med sekretariat under IT- og Forskningsministeriet i august 2000 udgivet en manual for god praksis ved samfinansierede forskningsprojekter. Jeg vil på denne baggrund tage udgangspunkt i de principelle spørgsmål, der rejses i S 3048, men ikke kommentere den konkrete sag.

I 1992 oprettedes Udvalget vedrørende Videnskabelig Uredelighed af Statens Sundhedsvidenskabelige Forskningsråd til behandling af uredelighedssager inden for det sundhedsvidenskabelige område. På baggrund af erfaringer herfra udsendte IT- og Forskningsministeren den 15. december 1998 bekendtgørelse nr. 933 om Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed. Her fastsættes regler for tre udvalg vedrørende videnskabelig uredelighed, der tilsammen dækker alle forskningsområder. Udvalgene har til opgave at behandle sager om videnskabelig uredelighed, der rejses ved klage til udvalgene.

Hensigten med udvalgene var dels at skabe et formelt forum til behandling af uredelighedssager, dels ved udvalgenes eksistens at styrke den selvregulering af god videnskabelig praksis, der ligger i de videnskabelige miljøer. Udvalgene har ikke juridisk bindende kompetence, men afgiver udtalelser, og kan indgive politianmeldelse eller orientere den indklagedes arbejdsgiver.

Min holdning i dette spørgsmål er – i overensstemmelse med den manual for god praksis ved samarbejdsaftaler, som blev udsendt i august 2000, – at der allerede ved indgåelsen af samarbejdsaftaler mellem offentligt ansatte forskere og private parter bør tages stilling til alle aspekter af samarbejdet. Sådanne aftaler bør derfor rumme realistiske konfliktløsningsforslag, og det vil ofte være en fordel, at de rummer en passus om at søge uafhængig bistand med henblik på en opmandsfunktion i tilfælde af uenighed.

Det er min opfattelse, at offentlige forskeres position vil være sikret på betrykkende vis via ovennævnte form for aftaler, og at Udvalgene vedrørende Videnskabelig Uredelighed alene